

teggemja, kui ta isse arivab. Mis ta
isse leh^ē hirmsamaks sūrfs penneb, mis
eesit ta eh^ē isse mōrises fohkub, sedda ta
sūsli juhtub ãkkliisest tiggedast melest teg-
gema, kui se liig wihha tedda reab, ja
voimust vōitab. Ewig wihha ei te ellades,
mis hea on, mis parrandab, mis kas-
siks tulib, waid on agga melehaigus-
sets ja vahbandussels teis^ē, ja töeb
võimat^s hābbi, teotusti, õnnctusti ja muht-
lusi teogg a fāt^ē. Oh, fes teie sūs ial sedda
loete, et vōtke selle jutto lābbi keit^ē wihha-
himud lämmatada, ja ländke enne-
minne furja, kui et teie isse sedda teisele
tete! Ärge olge fohbe malmis furja fur-
jaga losuda, waid leppide ãrra, ja
lahke meel ja helde sūdda olgo se illem ja
kollim illo, misga Jummalta ette üleskord
astute, selle Jummalta ette, fes ka ei
itan.

Kõnna wihha, maid heldust jaⁿ armu pat-
tuse innimestele üllesnāitab.

3.

Lopse uinutamisse Paul.

- 1.) Magga, armas poiokenne,
Praego parrem aeg sul fāes;
Emma rüppes, tallefunes
Sul ci hādda ellades.
- 2.) Ei sa weel nā fōdd ja waewa,
Munrest ilma on so meel;
Loidust saad sa iggapāwa
Emma prim sind fodab weel.

3.)